శిక్షావల్లి

ఆ మనిషిని చూపించాడు. డాక్టరు: "ఏమిటో యితడిలో లోపం చెప్పాకో చూదాము. జబ్బుగా ఉన్నాడంటావా? – సరి, అందుకోసం, నీ తెలివితేటలు ఏమీ వినియోగించ నక్కరలేదు: జీసస్ అన్నట్టు జబ్బుగా ఉన్నవాడే వైద్యు డెక్కడా అని వెదుక్కుంటూ వస్తాడు. ఎవడో, నీవంటి వజ్రకాయుడు తప్ప, నీవు తయారయేది, యిక్కడకు సిగరెట్లన్నీ ఊదేయడానికీ, టానిక్కుల్లో నీళ్ళు కలుపుకు త్రాగటానికీ. సరిగాని ఏమిటో తేల్చు మరి నీ తడాఖా ఎందాకా ఉందో."

చాలాసేపు నిదానించి చూశాను. ఏముందీ, పైకి చాలా నీరసించి అతిఖాయిలాగా కనబడుతున్నాడు. వంట్లో సత్తువలేనందువల్ల మనస్సుకీ రవంత చాంచల్యం ఉండవచ్చును. రాత్రిళ్ళు నిద్రపట్టకపోవడం, ఉదయాది అశక్తత యీ గుణగణాలన్నీ అవలీలగా మనం ఊహించుకోవచ్చును.

"ఇక తమాయించవోయ్ సంతోషించాముగాని తెలివికి" అన్నాడు డాక్, మన పనస చాలభాగం విని. "నేను చెప్పినా, ఏమీ జబ్బులేదు." అన్నాడు. ఆ మాటకు నేను నవ్వాను.

"అయితే దున్నపోతులాగా ఉండాలిసిందే. మరి యిదంతా నీ మందుల ప్రభావమా ఏమిటి?"

"ముయ్యవోయ్ ఇక అంతటితో: దుక్కలాగా ఉంటే ఏమి జబ్బులేదనీ, చిక్కి శల్యమైతే ఏదో మునిగిందనీ అవన్నీ నీ మూఢనమ్మకాలుగాని శాస్త్రం ఒప్పకోదు. ఈతడికి జబ్బు చేయించకపోతే అసలు కుదర్చడానికి ధన్వంతరి తరమైనా కాదు."

"చిత్రంగా ఉంది. కాని నమ్ముతాను, నీవు వైద్యంలో అబద్ధాలు ఆడవని నాకు ఆ నమ్మకం ఇంకా పోకుండా ఉంది. ఎందుచేతనో ఇంతవరకూ నీతోటివారి నందరినీ చూస్తున్నా..."

"షేక్...నీవు మెచ్చి మేకతోలు కప్పితే, ఇప్పుడు మనకు క్రొత్తగా ఒరిగేది లేదుగాని విను."

నిరుడు యీ వేసంగిలో ఇతడు భార్యను నాకు చూపించడానికని తీసుకువచ్చాడు. అప్పటి కప్పుడే ఆమె చాలావరకు చెదలట్టిపోయింది. ఒకటేమిటి, స్వరకర్త లందరూ ఝుంమ్ అంటున్నారు. లేనిది లేదు.

"నేను ఆరేళ్ళాయె ప్రాక్టీసు మొదలుపెట్టి. అదే చూడటం. అలాటి అనంతగుణ సంపూర్ణురాలిని. ఆరని అగ్నిహోత్రం, భాయీ నిలువెల్లా."

సరే చికిత్సకు ఒప్పకున్నాను. ఇక్కడే నర్సింగ్‌కు అన్ని వసతులూ ఉన్నవి గనుక.

"ఈతడూ ఇక్కడే పడిఉండేవాడు. ఇంటిదగ్గర ఎవ్వరూ లేరటలే, భోజనం నాతోపాటూ హోటలునుంచి తెప్పించేవాడిని. ఆమెకు కావలసిన ధారకం ఏదో తయారు చేసి ఇచ్చేవాళ్ళమనుకో. ఆ గదిలోకి తొంగిచూడనన్నా చూసేవాడు కాదు. ఇక్కడవున్న పత్రికలూ, పుస్తకాలూ ఓపిక ఉన్నంతసేపూ చదువుకోవడం, లేనప్పుడు నిద్రపోవడం, అదీ రానప్పుడు తనలో తాను ఏదో బిగ్గరగా గొణుక్కోవడం."

"ఎంత వైద్యుణ్ణయినా నేనూ మనిషినేకదా. నాకూ జాలీ దయా యిలాటివన్నీ అంతో యింతో ఉన్నాయికదా. సాటివాడు అలా బాధపడుతూంటే."

అవును, అలాగే అనుకున్నాను. ఎంతలో చచ్చిపడి ఉన్నవాడైనా, ఒకప్పుడు కాకపోతే ఒకప్పు డనిపించదూ, చేసుకున్న పెళ్ళామూ అలా అయి... అంత చెడిపోయి – అదంతా చేతకానితనంవల్ల, వచ్చిందనుకున్నా, అనుకోడూ మరీ? అనుకుని క్రుంగిపోడూ, అది సహజమే కదా?

అలాటప్పుడు మనమేమీ, అవును, కాదూ అని జోక్యం కలిగించుకోకూడదు. మానవప్రకృతికి అలవిమీరిన ఉద్రేకం తాండవించేటప్పుడు యెటు రవంత బెసిగినా మారణమే. దానంతట దానినే తగ్గిపోనియ్యాలి. అది మంచిది.

నేను వింటూ వినిపించుకోకుండా పోనీ పాపం ఏదో మనసులో దుర్ధకొద్దీ అలా తపిస్తున్నాడు అని నా పని నేను చేసుకుపోతూ అతనితో అట్టే అనవసర జోక్యం కలిగించుకోకుండా ఉండేవాడిని. విన్న వే వినడం...ఒకరోజు కాదు, రెండురోజులు కాదు. రోజా అదేపాట అయేసరికి తిరుమలేశుని ప్రశ్నించాలిసిన స్థితిలో పడ్డాను. వినగా వినగా సంత చెప్పుకున్నట్టుగా ఆకాండ అంతా నోటికి వచ్చేసింది.

"ఈ కేసు ప్రత్యేకం శ్రద్ధతో ఆదినుంచీ గమనించుతూ అన్ని విషయాలు వ్రాసి ఉంచుతున్నాను. ఆ భాగం చదువుతాను ఉండు. అది ఆలుమగల సరాగం. నీ వొక్కటె గమనించాలి. కవ్వించి కజ్జాలోకి దించుతూన్నది మగవాడు; కస్సుమంటూ లేచి కాల్చినట్టుగా వచ్చే జవాబులు ఇల్లాలువి."

"నేను ఊరుకోను. "

"సరే."

"కనుచీకటి అయినా పడకముందే పట్టపగలే నీవు, అల్లా కలకల్లాడుతూ, కులుకుతూ, కిటికీదగ్గర నిలుచుని ఓరగా కోరచూపులు విసురుతూంటే, లోకులు ఏమనుకుంటారు?"

"–ఏమనుకుంటారు? ఆ అమ్మాయి యెవరో అసాధ్యురాలల్లే ఉంది. కళ్ళతో, కనబడి దారినపోయే ప్రతి మగవాడినీ కబళించివేదామన్నంత ఆశతో చూస్తూంటుంది అని అనుకుంటారు. అనుభవం ఉన్న వాళ్ళయితే, జాలిపడతారు."

"అలాగేం–"

"ఊఁ:–పాపం, అవును మరి, అయిదో పెళ్ళివాడో లేక ఇంకా అంతకన్నా అధమస్తుడో అయిఉండాలి, కాకపోతే ఎందుకలా, పడుచుది బరితెగి ఊరుమీద విరుచుకుపడుతుంది? అని జాలిపడరూ."

"పడి –?"

"సడీ చప్పుడూ లేకుండా సాగిపోయే సంసారం కాదిది అని, కొంచెం చొరవగా, కదిలించి చూద్దామని ఉబలాటపడతారు."

"మరి ఇక నే నెందుకూ?"

"ఆ సంగతి వాళ్ళకు ఎందుకూ?"

[పైన ప్రశ్నా జవాబూ సాధారణంగా, రెండు మూడు అవృతు లనుకుంటాడు. గబగబా కొంతసేపు తరువాత మౌనంగాఉండి క్రమంగా గొణుగుడిలోకి దిగి, అర్ధ పెచ్చి మళ్ళామాటలు ఇవి, మొదటి భాగంకన్న కొంచెం పైస్థాయిలో అంటాడు.]

"నేను ఇక సహించను"

"– మీ ఇష్టము, నేను మీ మాటకు దేనికీ అడ్డు చెప్పను."

"అలా అంటూనే ఇంతదాకా తెచ్చావు."

"మీరన్నంతదాకా వస్తే ఎంత బావుండును? నాకు తరం కావడంలేదు. మీరు చూస్తూనే ఉన్నారుకదా?"

"కళ్ళు ఉన్నందుకు అవును. ఇదీ ఫలం!"

"నాకు అంతకన్న ఎక్కువ ఒరిగిందేమున్నదీ? కాయలు కాచేటట్టుగా చూసి మొగం వాచినా మాత్రం, ఫలించందే! తలవాకిలి ఇల్లుగా ఉంటూన్నా, దైవానికి దయరాదు."

"నీకు తోడు దైవం కూడాను.!"

"అందుకే, నేను కలవరించేది!"

"ఎవరికోసం?"

"చూడలేదా మీరు, మన వీధి చివర మేడమీద ఇవతలి గదిలో ఉంటాడు. చూడండి. ఆ గిరజాల పిల్లవాడు, వంచినతల ఎత్తకుండా పోతాడు. అదేం పాపమండీ, ఎన్నడన్నా కన్నెత్తి నావంక చూస్తాడేమోనని – కాచుకుని ఉంటే –"

"ఇక – నీవు నోరెత్తితే, నీవు – నోరెత్తితే–"

"అవును నోరెత్తినా ఏం ప్రయోజనం? నాతో శ్రుతి కలిపి అందుకునేవారు లేనప్పుడు. నిజమేలెండి అయినా, మిమ్మల్ని అనడం ఎందుకు?–"

"అదిమాత్రం మిగిలిందా" ఇదంతా ఆ ముచ్చటే కదూ? ఇంతకూ నేను బ్రతకడం నీకు కంటకంగా ఉంది. అంతేకాదూ?

"లేదండీ, ఎంత ఒట్టువేయమన్నా వేసుకుంటాను. ఎంతో హాయిగా ఉంది."

"అవును : అనుకూలంగా –"

"ఏమన్నా అనుకోండి, అదృష్టానికి కర్తలు మీరు. మీ కళ్ళయెదుటనే నేనిలా చల్ చలావుగా వుండటం నిజంగా నమ్మండి, నమ్మకపోండి. అప్పుడుకూడా మిమ్మల్నే తలచుకుని అంతా మీ దయే అనుకుంటాను."

ఇదోయ్ అతడు రోజా అప్పగించే పాఠం.

"ఇందులో అర్థంకానిది ఏముంది? తేట తెలుగులో మాటూ మర్మమూ లేకుండా ఢంకామీద మ్రోగినట్లుగా నడుస్తూంటే అతడు అర్భకుడు, ఆ అమ్మాయి పరమ రేచు. అందుకనే వెనుకటి సామెతగా చెప్పిచెప్పి మరీ చెప్పినంతా చేసింది.

అడ్డంపడటానికి ఆ ప్రవాహం ముందర అతడు లెక్కా జమా? ఎంత గ్రంథం జరిగిందో? ఆ భోగట్టా మనకు తెలియకపోయినా, ఆ అమ్మాయిని చూసిన తరువాత ఆ వ్రతం శక్తివంచన లేకుండా పట్టి పల్లార్చిందని స్పష్టమౌతూంటేను!"

అవునా యిదంతా అసలు కథకు పూర్వరంగం అనుకో: ఆ పిల్లది సకలాభరణ భూషితురాలై మన దగ్గిరకు మరమ్మతుకు వచ్చిందన్నంతవరకే నీవు ప్రస్తుతం గ్రహించవలసింది. అంతకుమించిన అర్థం ఆలోచించావాఅంటే ముఖ్యవిషయాలు అతకవు.

నీవు అనుకుంటూన్న ధోరణికాదులే విను.

అప్పటినుంచీ జరిగిన నాటకంలో మనకూ భాగమున్నది. మన సమక్షానే నడిచింది గనుక తేదీలవారీగా పుస్తకం తిరగవేయకుండానే ఏనాడేమైందో చెప్పగలను. గాని అదంతా, తడిసి మోపెడవుతుంది. టూకీగా -

మందు మ్రాకులవల్ల మళ్ళా మామూలు మనిషి కావడానికి ఆ అమ్మాయిలో కొన్ని భాగాలు పూర్తిగా దుష్టములై పోయినవి. అందువల్ల కత్తిపట్టవలసివచ్చింది. ఆపరేషనులో అనేక తికమక లున్నాయి. అంతపని మన ప్రాంతంల్లో, ఎవడికీ చేయడానికి చేతులాడవు. నేనూ మొదట తటపటాయించాను కాని చివరికి తెగించి ఎట్లైనా మా బాగేకదా అనుకుని చొరవచేశాను. చేసినందుకు అది నెరవేరింది.

నేనేం అందరకన్నా మహా పొడిచేశాను అని నీ ముందు గొప్ప చెప్పుకోవడం కాదు; ఆ వేళావిశేషం అటు వంటిది. అదే ఇంకొకప్పుడై ఆ అమ్మాయికాక యింకొక రైతే నాకూ చేతులు చప్పబడేవేమో! ఏమో యింతకూ ఆమె అదృష్టవంతురాలు. గడచి బ్రతికింది.

అదిగో, అక్కడే, నేనూ పొరబడినది. అది తెలుసుకునేసరికి నేనూ ఇంకా పెరటిదోవనే ఉన్నానని లోలో నేను పొగడుకుని ఉబ్బిపోతూన్న నా తెలివితేటలే నెత్తికెక్కి నన్ను వెక్కిరించినవి.

ఏమైందనుకున్నావు! ఆమెకు కొంచెం నిమ్మళించిన తరువాత ఒకనాడు అతనిని పిలువమంది. అంతవరకూ తొంగిచూసి ఊరుకోవడమే కాని ఎన్నడూ లోపలికి అడుగుపెట్టేవాడు కాదని యిందాక చెప్పానుకాదూ.

ఇద్దరూ ఒకరినొకరు అన్ని రోజులకు అంత దగ్గిరగా అదే చూసుకోవడం అక్కడ నేనూ ఉన్నాను. అవతలకు వెళ్ళిపోదామనుకుంటే ఆమె ఉంటే కాని వీలులేదనీ, ఉన్నందువల్ల ఫరవా ఏమీలేదనీ నిలిపివేసింది.

ఇదోయ్ ఆమె అతన్ని పలుకరించడం "ఇక మీరు ఎలా బ్రతుకుతారండీ."

విని నే నేమనుకోవాలి? మనసు పరిపరివిధాలయి పోయింది. అతడూ తెల్లమొగంవేసి విని తలవంచుకుని ఊరుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయి అంతటితో ఆగలేదు.

"అవునండీ నాకు అదే దిగులుగా ఉన్నదండీ! నేను బ్రతికాను, బట్ట కడతానన్న మాటే కాని నేను ఇక ఉన్నా, లేనిదానిలోనే జత. నామాట అబద్ధమనుకుంటే పోనీ డాక్టరుగారిని అడగండి. నేను ఆకారానికే కాని, అంతేనండీ, అయ్యో మీరు?"

అయ్యో పాపం అని అనుకున్నానేకాని, ఆమాట మీదనుంచి వచ్చిన మామూలు

ఆలోచనలో అనుమానం వేసింది. అంత అనురాగముకలదే అయి అతని క్షేమానికి అంత ఆదుర్దాపడే మనిషే అయితే అందాకా రావడం ఎందుకు కలుగుతుంది? లేక యిప్పుడు వస్తూన్న బుద్ధా? అయినా అంత విషమ యాతనకే తట్టుకుని భార్యను ఎన్నడూ పల్లెత్తి ఏమీ అనని ఆ త్యాగమూర్తి ఆమె మళ్ళా తన కళ్ళయెదుట కనబడుతూన్నందుకే యేనుగు నెక్కినంత సంతోషించి ఊరుకుంటాడుగాని ఆమెతో కాపురం కరవైందని ఉరిపెట్టుకునేందుకు దిగేవాడే అయితే యిన్నాళ్ళూ యింతకుపూర్వం అఘోరించిందేమిటి? అలాటి దిమ్మరిని కట్టుకుని ... ఉహూ... ఆ ఊహ సరి అయినది కాదు.

ఆమె యింకా చెపుతూనే ఉన్నది. అతడలా ఆలకిస్తూనే ఉన్నాడు.

“నాకు ఇదివరకు ఇంతగా విడమరిచి చెప్పేటంత తెలివిలేకపోయింది. కాని ఇన్నాళ్లూ ఇదే ఆలోచన ఏమో ఇప్పటికి తెలిసివచ్చిందండీ, నా సంగతీ, మీ సంగతీ; బిడియపడకండి. మనం ఏనాడో చేసుకున్న పాపం కాకపోతే అందిరిలాగానే మనమూ అమ్మకడుపున పుట్టామేకాని, హఠాత్తుగా ఎక్కడనుంచో ఊడిపడలేదుకదా? అందరిలాగా బ్రతకలేమని, మనమేమైనా బ్రహ్మతో మొరబెట్టుకున్నామా? అందరిలాగా ఎందుకు లేమూ?”

“అవునండీ...అనుభవించుతూన్న దేనా మనం. ఇప్పుడు కాదంటే ఏమన్నా - పోతుంది గనుకనా? భార్య పరులను ఆశించి భ్రష్టురాలవడం చూస్తూ ఆబాధ అహర్నిశలూ పడుతూంటేనేగాని, పతివ్రత అయిన పాపానపోతే మీకు బ్రతుకు కరవౌతుంది. అది మీ ప్రకృతి. నేనో మనసులో ఏమీ పాడు కోరికలు లేకపోయినా, శరీరం ఎంతమాత్రమూ నేను చెప్పినమాట వినదు. దానికి విడవకుండా నూతన అనుభవాలులేనిదే అది నిలవదు. దానిని ఆపడం నా వశంలో లేదు.”

“అంతేనండీ - యీ జన్మానికి ఇక మగవానికీ నాకు - జిలాయి! అయినా మొండికిపడి మ్రోడునై ఏదోవిధంగా రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతాను. కాని బాధపెట్టలేనే, ఏలా బ్రతికించుకుంటానా మిమ్మల్ని అని అదే దిగులు.”

అంటూ ఎంతసేపో విలపించిందోయ్.

అదీకథ.

“నీవూ బ్లాఖ్, ఎబింగ్ అవన్నీ చదివినవాడవేకదా, ఎల్లిస్‌తో బాటు అందు కున్నావుగాదూ?”

“అందుకు మనం ఏం చేయగలం?”

అయినా చేయగలిగిందంతాచేశాను, ఆమె ఆ ఆలోచన మానేటట్టు చేయలే కపోయినాను. మనసును...ఏమైతే నేమిలే బ్రతికించలేక పోయినాను; ఆ నిరాశే ఆమెను తినేసింది.

ఆమె పోయింది నా తెలివితక్కువల్లనే అనుకో; అంతకన్న బెడద ఇది; ఈతని సంగతేమిటి? ఎటూ తోచలేదు. తపనఎత్తి కొట్టుకున్నాను. పుస్తకాలు ఎన్నిసారులు తిరుగవేసి చూసినా అందులోఏమిటి కనబడేది నా మొగం?

మళ్ళా మొదటికి వచ్చాను.

ఎక్కడ బండి త్రోవ తప్పిందో, తెలుసుకోవద్దూ? అన్ని త్రోవలూ వెదకి చూశాను; తోసేశాను.

ప్రకృతికి ఎదురీతగా ప్రతికేతత్వం మనసుకూ, దేహానికీ ఒకదానికొకటి తీసిపోని స్వాతంత్రాన్ని అలవరుస్తుంది. అది నిలవకపోతే అప్పుడా మనిషి గల్లంతు. అంటే ఇంకా విశదంగా చెపుతాను. ఆ అమ్మాయి ఉన్నదా? ఇంకా పది కాలాలపాటు ఎందుకు ఉండలేకపోయింది? ఒళ్ళు చెప్పిన మాట మనసువిన్నది రెండూ ఏకమై ఎగిరిపోయినవి.

అతివాంఛ – దేహానికి సంబంధించినంతవరకూ ఆ అమ్మాయి ఆరోగ్యానికి కారణం. అది మన, చేతిచలువను కట్టుపడిపోయంది. అయినా, ప్రతికేదే: ఎందుచేతనంటే మొగుడు మామూలువాడైతే, ఆమెకూడా అది జబ్బని అంతకు ముందే గ్రహించిఉంటే, అతను తెలివిలేనివాడైతే తొలి తప్పుకే ఆమెను వదిలివేసి, తనత్రోవ తాను చూచుకుని, సుఖంగా ఉండేవాడు. ఆ అమ్మాయికి అలా నిత్య నూతనాన్వేషణం వెగటైతే ఆత్మహత్య చేసుకునేది.

నేను ఒక కేసు చదివాను ఓ పిల్ల తాను వ్యభిచరించందీ ఒక్క క్షణం బ్రతకలేనని తెలుసుకుని అలా చేయడానికి అసహ్యపడి మగనితో ఆ సంగతి చెప్పి తన శీలరక్షణకు చంపేసేయమన్నది. అతడు పాపం ఆ అమ్మాయిఅంటే అమితమైనప్రేమట; అలాచేసేశాడు. అదంతా పెద్దగొడవై ... సరి ... అది మనకు అక్కరలేదనుకో. అసలు విషయం ... అదీ ఇప్పుడు యీ పిల్లదానికి అన్నీ ఉడిగి ఆలోచనలోపడిన తరువాత తనలా ప్రవర్తించడం తనకూ జబ్బు అనేసంగతే విడిచేసి అదే అంతవరకూ తన పసుపూ, కుంకుమా కాపాడుకుంటూ వచ్చింది అని ... మగని లోటుపాటేమో తెలుసుకున్నది. అతనిమీద ఎన్నటికీ అసహ్యంకాని, అతనితో కలియకుండా ఉంటడంకాని లేదు, అయితే అందువల్లనే అమితమైన జాలి. అతడు బ్రతుకడేమోననే బాధ ఆమెను అమాంతం మింగేసింది.

అతని సంగతి ఏమిటి చేయడం? ఎలా కాపాడటం?

దైవం ఇచ్చిన శక్తిసామర్థ్యాలకు అతనికి లోటేమీ లేదు, సుష్టుగా సుఖపెట్టి సుఖపడగలడు. అది సరి, అందరికీ పరిపాటే అయిన తాహతు. కాని అతని ప్రకృతి అంతతో శాంతించదు. కావలసిన తృప్తి కనులారా గద్ద తన్నుకు పోతూంటే చూసి బాధపడితేనేగాని.

అది అసలు లేకపోయినా అతనికి అట్టే ఫరవాలేదు కాని, ఇది ... ఈ నాటకం లేకపోతే ఎగుడూ దిగుడూ అయిపోతాడు. దీనికి కారణం, అనేక మానసిక రుగ్మతల మహా సమ్మేళనం. డాక్టరు ఫ్రాష్, న్యాస్టరమ్, హార్షిల్ వీళ్ళందరి నిగాలోకి యిలాటి కేసులు ఒకటి రెండు వచ్చినవి... అంటే యింత క్లిష్టమైనవి కావనుకో. ఏదో వాళ్ళతంటాలు వాళ్ళు పడ్డారు. ఆ గ్రంథాలన్నీ అలమారలు నిండటమేకాని మనకు ఏమీ యీ విషయంలో ఉపయోగించలేదు.

నేను చేసే చికిత్స ఏమిటో లఘువుగా ఆధోరణి చెపుతాను. మనసుకు ఆలోచించుకునే శక్తిరావడానికి దాని లక్ష్యం క్రమంగా శరీరముమీదికి త్రిప్పి నిలుపుతున్నాను. మనసుకు అంటేటట్టుగా శరీరాన్ని బాధలోకిదింపుతున్నాను. అసలు ఆరోగ్యం చెడనీయకుండా జబ్బు చేయిస్తూన్నాను. కొంతకాలానికి, ఎంతకాలమైనా కానీ అతని మనసులో తన కోసం నిరంతరం తాపత్రయమేకాని వేరు ఆలోచన ఉండదు. ఎందుచేతనంటే నిస్సంశస్థితిలో, వెనుకటి అనుభవములో పాదుకుపోయిన

మనసు క్రమంగా ఈ ఆలోచనలోకే మేలుకుంటుంది, గనుక ఆ మెట్టు ఒక్కటీ ఎక్కి, అక్కడ పట్టు చిక్కితే తరువాత అతనిని బాగుచేయడానికి మూడు నిమిషాలు పట్టదు. అప్పుడు మనం మీసంమీద చేయి నిర్భయంగా వేయవచ్చును."

డాక్టరు ప్రసంగం చాలించి, ఉద్రేకంలో మీసం మీదకు పోయిన చేయి అలాగే నిలిపి నా ముఖంమీద నవ్వాడు.

నేను చుట్టూ, మాకాళ్ళకు యివతలా అవతలా చెల్లాచెదరుగా పడిఉన్న సిగరెట్ పీకెలూ కొడీ వాటిమీదనే చూపు నిలిపి "ఏమిటో అర్థం అయిందనుకో. కాని అంతా అయోమయంగా ఉంది" అన్నాను.

"తర్కపాదం తప్పింది సోదరా! అర్థం అయితే ఇంకా అయోమయం ఏమిటి?" ఇందులో మళ్ళా నిక్కా? మాకు అర్థం అయి అఘోరించింది గనుక నీకు కాలేదనా? మనసోయి మరేమనుకున్నావు దాని మజా...హు," అంటూ అనంతమైన బడలికతో ఆవులించాడు. నేను సిగరెట్టుకు ఇంకో సిగరెట్ ముట్టించాను.

★ ★ ★